

προσφιλή τῆς αὔρας πνοὴν ὑπὸ τὰς δασυφύλλους δρυς, εἶδον πολυτελῆ ἀμαξάν διερχομένην τὴν ἄκραν τοῦ δασους. Ἐντὸς τῆς ἀμαξῆς ταύτης ἐκάθητο, χαριέντως κεκλιμένη πρὸς τὸ ὀπίσω, γυνὴ νέα, χαρίεσσα, με ὀφθαλμοὺς ὠραίους καὶ θελκτικούς, φέρουσα λευκὸν περιχάλυμμα τοῦ ὁποίου ἡ ἄκρα ἐκυμαίνεται εἰς τὸν ἀέρα. Οἱ κλονισμοὶ τῆς ἀμαξῆς παρήγαγον ἐπὶ τοῦ λαίμου τῆς ἐλαφρᾶς καὶ θελκτικᾶς καμπᾶς. Διήθε δὲ ὡς βέλους ἐνώπιον τῶν δύο φίλων, οἵτινες ἐσταμάτησαν συνάμα καὶ ἤνιενσαν τοὺς ὀφθαλμούς των ἐπὶ τῆς ὡς ἀστραπῆ ἀπερχομένης ἀμαξῆς.

Τὸ δῆγμα ἐγένετο ἄφαντον ὀπίσθεν τῶν δένδρων.

— Ὁρατὶ κυρία! ἀνέκραξεν ὁ Μαυρίκιος. Πρέπει νὰ μάθω ποία εἶναι.

— Μετὰ στιγματῖαν σιωπῆν, ὁ Γεώργιος ἀναστῆναξε.

— Μοὶ φαίνεται, εἶπε μὲ ὕψος ἀλλόκοτον, ὅτι τὴν εἶδα που . . .

— Καὶ ποῦ τὴν εἶδες;

— Δὲν ἐνθυμοῦμαι, τῆ ἀληθείᾳ παντελῶς.

Δ.

Τὴν ἐπιούσαν ὁ Μαυρίκιος εἰσῆλθεν εὐθυμος καὶ παῖδρὸς εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ φίλου του.

— Ἐ! Γεώργι, εἰπέ με τώρα ὅτι δὲν εἶμαι ἐπιχειρηματίας . . .

Ἐνθυμῖται τὴν χθεσινὴν κυρίαν; ἔχει ὀφθαλμοὺς θείους, τῆ ἀληθείᾳ! Εἶναι ξένη, περιηγεῖται τὸν κόσμον. Πρὸς τὸ παρὸν εἶναι ἄγνωστον ἂν εἶναι χήρα, σύζυγος ἢ κόρη· προσωρινῶς κατεκίει εἰς τὸ πυργίδιον τὸ παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ἄρουρ κείμενον . . . Ἐπροχώρησα σήμερον ἕως ἐκεῖ, καὶ τὴν εἶδα ἐπὶ τοῦ ἐξώστου ἀσκεπῆ τὴν κεφαλὴν.

Ὁ Γεώργιος τὸν διέκοψε.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, εἶπε μὲ ὕψος σπουδαῖον, καὶ ἐγὼ ἐπίσης τὴν εἶδα.

— Πῶς! ἠρώτησεν ὁ Μαυρίκιος.

— Ἀκουσον. Χθές, ἀφοῦ μὲ ἀπεχαιρέτησας, ἐπέστρεψα εἰς τὸ δωμάτιόν μου, καὶ ἐκάθισα εἰς τὸ κύμβαλον εἶχα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου τὴν εἰκόνα τῆς ὠραίας ἐκείνης γυναίκος, τὴν ὁποίαν ἀπηντήσαμεν χθές. Οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου τῆς δὲν μοὶ ἦσαν ἄγνωστοι· ἀλλὰ δὲν ἤξευρα ποῦ τὴν εἶχον εἶδει. Οἱ δάκτυλοί μου ἐπλανῶντο ἐπὶ τοῦ κυμβάλου ζητοῦντες μέρος τι τὸ ὁποῖον νὰ συμφωνήσῃ μὲ τὴν ἀμφίβολον ταύτην ἀνάμνησιν, καὶ νὰ τὴν διευκρινίσῃ εἰς τὴν μνήμην μου. Ἀλλ' εἰς μάτην! Μετὰ μιᾶς ὥρας ἀνωφελῆ ψηλάφησιν, ἐρρίφθην εἰς τὸ ἀνάκλιτρόν μου, ὅπου ἀπεκοιμήθην ἀνεπαισθητῶς. Μόλις ἀπεκαρῶθην, καὶ τὸ πνεῦμά μου, κατεχόμενον εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ἀντικείμενου τῆς ἐγγρηγόρσεώς μου, ἐρωτίσθη αἰφνης. Εὐρέθην, καθ' ὅσον, εἰς μέρος ὅπερ μοὶ ἐφαίνετο γνωστὸν καὶ οἰκτεῖον. Τὸ μέρος τοῦτο ἦτο μεγάλη τις κοιτὰς διηνησμένη καὶ περιβιβλημένη πανταχόθεν ἀπὸ πυκνὰ δάση. Λάμψις παράδοξος, ἥτις μετείχε καὶ τοῦ φωτός τῆς πρωίας καὶ τοῦ λυκαυγούς τῆς ἐσπέρας, ἐφώτιζε τὴν κοιτάδα, καὶ διεδίδετο ἐκείθεν εἰς τὸ σύσκιον τῶν φυλλω-

ματων. Ἐπροχώρησα πρὸς τὴν πυκνὴν γλόβην, μὲ καρδία τεταραγμένη, καὶ αἰφνης εἶδον ἐξερχομένην ὑποκάθωθεν τῶν δένδρων καὶ προχωροῦσαν πρὸς ἐμὲ γυναῖκα μὲ κόμην ἀτημέλητον, κυμαινομένην ἐπὶ τοῦ λαίμου τῆς, γυναῖκα . . . ὦ! ἦτο ἐκείνη! Κρατοῦσα βιβλίον ἀνεγίνωσκε θαδίζουσα, καὶ δὲν ἀνύψουσα ὀδύμως τοὺς ὀφθαλμούς τῆς· διότι ἦτο πολὺ βεβουλισμένη εἰς τὴν ἀνάγνωσιν. Τὸ κατ' ἐμὲ δὲν ἐτόλμησα οὔτε νὰ προχωρήσω, οὔτε νὰ ὀπισθοπορήσω, ἀλλ' ἐμείνα ἀκίνητος καὶ ἐντρομος. Ἐβθοῦσα πλησίον μου, ἀνύψουσα τέλος τοὺς ὀφθαλμούς τῆς, τοὺς ὀφθαλμούς τῆς οἵτινες ἐλαμπον ὑπο τοῦ αὐτοῦ πυρός, ὅπερ διεχέετο ἐπὶ τὴν κοιτάδα καὶ τὸ δάσος. Ἰδοῦσα με, ἐμειδίσα μετὰ γλυκύτητος ἀπαρδειγματίστου, καὶ ἐν τῇ στιγμῇ ἠσθάνθην τὸ ἄρωμα δλῶν τῶν ἀνθέων τῆς κοιτάδος, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο διαδιδόμενον ἐκ τοῦ μειδιάματός τῆς. Χωρὶς νὰ μοὶ εἶπῃ οὐδὲ λέξιν, μοὶ ἔδειξε διὰ τοῦ δακτύλου ἐπὶ τοῦ βιβλίου τὸ ὅτι οἶον ἐκράτει, τοὺς ἀκολούθους στίχους προσφιλοῦς ἵνους ποιητοῦ.

« Ὡ ἦλιε, εἶμαι ἡ ἀκτίς σου! ὦ ῥόδον, εἶμαι ἄρωμά μου! Ὡ κικανέ, εἶμαι σταγῶν σου! οὐρα, εἶμαι πνοῆσού! »

Ἐπειτα, κλείσασα τὸ βιβλίον, ἐπελήφθη τῆς χειρὸς μου, καὶ ἐπροχώρησα μὲ ἀμφοτέροι σιωπηλοὶ πρὸς τὴν κοιτάδα. Ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὴν δῆλην τοῦ ῥύσκου, — Ἐδῶ, μοὶ εἶπε μὲ φωνὴν γλυκυτέραν καὶ αὐτοῦ τοῦ μειδιάματός τῆς, ἐδῶ, μὴ βασανίζεις πλέον τὴν μνήμην σου, ἰδῶ μὲ εἶδες πρὸ πολλοῦ, καθ' ὕπνον.

Καὶ ἤρχισεν νὰ ψάλλῃ τὴν πρώτην στροφήν τοῦ μέλους τὸ ὁποῖον ματαίως εἶχον ζητήσει, τοῦ μέλους τὸ ὁποῖον ἔχω εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας μου, καὶ τὸ ὁποῖον οἱ δάκτυλοί μου δὲν ἀνεύρισκον ἐπὶ τοῦ κυμβάλου. Τότε, φίλε μου, ἔχυσά δάκρυα ἄφθονα. Διέκοψε τὸ ἄξιμα καὶ μὲ προσέβλεψε . . . Μοὶ ἐφάνη ὅτι εἶδα δάκρυα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς. Ὑγίανε, ὕγίανε, μοὶ εἶπε πάλιν ἡ Ἰουλισκῆ, ὕγίανε, ἰδοῦ ἡ αὐγὴ.

Καὶ διήλθε βραδέως τὴν κοιτάδα. Φθάσασα εἰς τὴν ἄκραν τοῦ δάσους, ἐστρεψε τὴν κεφαλὴν πρὸς ἐμὲ, μὲ ἀπεχαιρέτησε διὰ τῆς χειρὸς, καὶ ἐγένεν ἄφαντος ὡς σκιά. Αἰφνης τρομερὸν σκότος διεχύθη ἐφ' ὅλην τὴν κοιτάδα, καὶ ἠσθάνθην ἐντὸς μου τοσοῦτον σκληρὰν ἀληθῆδονα, ὥστε ἀφυπνίσθην.

Φεῦ! εὐρέθην ἐδῶ περικυκλωμένος ἀπὸ τὰ ἄθλια αὐτὰ ἀντικείμενα; ἡ ἀμυδρὰ λάμψις χειμερινῆς πρωίας ἐφώτιζε τὸ πενιχρὸν τοῦτο δωμάτιον, τὸ ἄσυλον τῆς δυστυχίας μου. Ἄγνωσ πῶς ἐπλησίασα εἰς τὸν καθρέπτην. Εἶδον ὀφθαλμοὺς καταβιβλημένους, παρτεῖς κόλλας καὶ χλωμάς, καὶ μέτωπον ἐρρυθιδωμένον. Ἐγὼ εἶμολ! εἶπον κατ' ἐμαυτὸν, ναι ἐγὼ, καθ' ὅλην μου τὴν πραγματικὴν δυσμορφίαν! Ὡ χίμαιρα ἀπατηλή! Ὡ βνεῖρον ἀλλόκοτον! Ὅχι, δὲν ἔλεγε, βεβαίως, πρὸς ἐμὲ ἡ Ἰουλισκῆ. Ὑγίανε, ἰδοῦ ἡ αὐγὴ! Ὡ σκληρὰ, σκληρὰ ἀφύπνισις! . . .

Ὁ Γεώργιος ἐκρυψε τὸ πρόσωπόν του ἐντὸς τῶν χειρῶν, ὥσει ἤθελε νὰ κρύψῃ δάκρυα. Ὁ Μαυρίκιος ἐβύρχει· διότι διὰ συριγματῶν συνήθως ἐξέφραζε τὴν εὐθυμίαν του. Ἐγνωρίζε κάλλιστα τὸν φίλον του· πρὸ πολλοῦ ἤδη εἶχεν εἰσδύσει εἰς τὰς φανταστάς αὐτοῦ